

§ 2 og høre ind under dem, vi kalde for Bagabønder, over for hvilke Politiet er stillet friere. Det ærede Medlem kom ind paa en Kritik af Lovforslagets § 18, det er den Paragraf, der handler om en Appel eller Baatale af det affatte Arrestdekret, og udtalte der, at det var et Brud paa de nu gældende Procesregler, at en Dommer kunde drages til Ansvar af en sidsordnede Dommer. Men vi have sat den private Baatale som noget ganske alternativt, idet den Vej, der tidligere var til Appel, staa aaben nu som før. Jeg ser ikke, at der kan være noget som helst at indvende mod, at den ene Underdommer kan dømmes af den anden Underdommer, af en Sættedommer. Jeg ved ikke, om vi ikke allerede have et Eksempel herpaa; jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke have et Eksempel paa, at en Dommer her paa Sjælland endog saa har faaet sin Embedsvirksomhed paadømt af en Sættedommer; jeg tror det. Der er i hvert Fald hverken noget unaturligt eller noget som helst affræktende deri, som skulde gøre en Forandring af Lovforslagets Bestemmelse nødvendig. Naar det ærede Medlem for Aarhus henpegede paa Reglen i Forordning 3dje Juni 1796 om, at Overretten eller de overordnede Retter kunne paalægge en Dommer Straf og Erstatning, naar han har forhalet Sagen, altsaa ogsaa, naar han har udhalet Baretægtsarresten, kan jeg kun sige, at saaledes er Loven, men hvorledes er dens Udøvelse? Jeg kender ikke noget Eksempel paa, at det er sket, og det ærede Medlem for Aarhus kender vist lige saa lidt noget, undtagen han skal gøre, som han sagde, gaa tilbage til Aarhundredets Begyndelse og grave op i gamle Retsartiber; men det kan ikke nytte de nuværende Baretægtsarrestanter. Hvis det var saaledes, at de nuværende overordnede Retter havde deres Opmærksomhed meget stærkt henvendt paa de Forhold, som omhandles i dette Lovforslag, paa at sikre Baretægtsarrestanternes Ret og paa at sikre Umuliggørelsen af saadanne Forhold som dem, der nylig gennem Klager ere blevne fremdragne af et æret Medlem her i dette Ting, hvis det var Tilfældet, at de overordnede Retter saa skrede ind aldeles ubønhørligt strengt og lagde et virkelig Ansvar over paa Dommernes Skuldre, tror jeg, at vi i mangt og meget kunde indskrænke vor Lovgivningsvirksomhed og være Duffer paa disse Omraader. Det er jo saaledes, at i hvert Fald Højesteretsdomme her i Landet ere urhykelige; Højesteret har en Myndighed over de overordnede Domsstole; og hvis den drog dem tilstrækkeligt til Ansvar efter de Bestemmelser, man har i den almindelige

borgerlige Straffelov, og gjorde det med Fynd og Klem, vilde mangt og meget se bedre og anderledes ud her i Landet. Da dette ikke sker, ere vi nødte til at prøve stykkevis Reformen paa dette Omraade ogsaa. Det ærede Medlem for Aarhus holdt ikke af dette borgerlige Tilsyn med Arresterne og Arrestanterne, som Lovforslaget omhandler i § 21, og det ærede Medlem omtalte, at der var Arrestinspektører, som førte dette Tilsyn, og at det vilde være tilbørligt og tilstrækkeligt. Ja; det kommer an paa, hvorledes man ser paa Sagen. Jeg anser denne § 21 som en særdeles vigtig Paragraf, jeg anser det for særdeles vigtigt, at Kommunalkaadene faa et Indseende med den Slags offentlige Institutioner, som Baretægtsarresterne ere, hvor der sidder mange af Kommunens egne Beboere, og vi kunne jo nok sige, at en Del af dem, der sidde der, faktisk ere uskyldige. At Kommunernes Raad og Tillidsmænd have Udgang til og Tilsyn med disse Folk og disse Arrester, deri vil jeg kun kunne se en Betryggelse og et meget stort og gennemgribende Fremskridt. At det paa nogen Maade skulde kunne lægge Dommeren Hindringer i Vejen i hans Dommervirksomhed og Undersøgelser, tror jeg ikke paa, hvis ikke Dommerens Hverv og Dommerens Undersøgelse skal fremmes gennem den Slags Optrin, som vi nu have hørt saa mange Gange referere, og om hvis Virkelighed jeg for mit Bedkommende aldeles ikke nærer nogen Tvivl, om jeg end i aller højeste Grad tvivler paa, at der nogenstunde vil blive ført et juridisk Bevis for Tilstedeværelsen af et eneste af dem. Thi naar det er Optrin, som kun finde Sted mellem Dommeren og Arrestanten eller mellem Politibetjenten og Arrestanten, er der ja paa den ene Side og nej paa den anden Side, eller ombendt, her kommer Ord til at staa mod Ord, og vi kunne være temmelig sikre paa, at saa stor bliver den menneskelige Godmodighed ikke, at en Dommer eller Arrestforvarer selv nogenstunde indrømmer, at han har gjort sig skyldig i en Overtrædelse, der samtidig vil koste ham hans Embede og paadrage ham et strengt Straffeansvar efter Straffeloven. Men det taffer jeg den høitærede Justitsminister for, at han udtalte sig, som det lød, med virkelig Harme mod noget saadant som det, der før blev fremdraget i Klagerne fra forskellige Baretægtsarrestanter, under den Forudsætning, at Faktum virkelig havde fundet Sted; at finde Bevis derved, vil være ugørligt i de aller fleste Tilfælde. Skal Beviset komme frem, kan det kun komme frem paa den Maade, at Justitsministeren betragter den, der er sigtet her, ganske lige